

VISU ZEMJU PROLETĀRIEŠI, SAVIENOJĒTIES!

LENINA KAROGS

LATVIJAS KOMUNISTISKĀ PARTIJAS PREIĻU RAJONA KOMITEJAS UN
PREIĻU RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMES LAIKRAKSTS

IZNAK KOPS

1950. GADA 29. MARTA

Nr. 51 (5745)

30.

APRILIS

SESTDIENA,

1988. GADS

Maksā 3 kap.

KOMUNISTI! PADOMJU SAVIENĪBAS DARBAĻAUDIŠI! NEATLAIDĪGI
ISTENOJIET PSKP XXVII KONGRESA KURSU! SAGAIĀSĪM PARTIJAS
XIX VISSAVIENĪBAS KONFERENCI AR PANĀKUMIEM DARBĀ
DZIMTENES LABĀ!

(No PSKP CK Aicinājumiem 1988. gada 1. Maijā.)

Rajona darbaļaudīm

Maija pirmajā dienā Zemes tautas atzīmē Darbaļaužu starptautiskās solidaritātes dienu — darba cilvēku svētkus visās valstīs un kontinentos.

Revolucionāra rakstura pārkarotumi, kurus realizē Komunistiskā partija, visa padomju tauta, pirmām kārtām virzīti, lai paātrinātu sabiedrības ekonomisko un sociālo attīstību. Šajā jauncelsmes darbā izpaužas ne tikai mūsu dzīvīgas vēlēšanās pilnveidoties, paaugstināt savu dzīves līmeni, bet arī solidaritātes un draudzības jūtas pret visas planētas darbaļaudīm.

Draudzībai un darbaļaužu solidaritātei piemīt milzīga jauncelsmes enerģija. Un partijas pirmorganizāciju, arodbiedrības un komjaunatnes organizāciju, saimniecisko vadītāju uzdevums ir nodrošināt pielietojuma iespējas un to virzīt vajadzīgajā gultnē.

Augsts darba ražīgums, darba efektivitāte un kvalitāte ir ne tikai ekonomiski rādītāji. Tas viss raksturo mūsu politisko un pilsonisko brīdumu.

PSKP XIX Vissavienības konferenci mūsu rajona darbaļaudis apņēmušies sagaidīt ar lieliem panākumiem darbā. Pirmā Maija priekšvakarā apkopotā saimnieciskās darbības rezultāti mūsu rajonā šī gada pirmajā ceturksnī. Ar uzviļu izpildīti uzdevumi galas un piena pārdo-

šanā valstij. Izpildīts plāns darba ražīguma kāpināšanā, sadzīves pakalpojumu realizēšanā.

Pirmā Maija svētku priekšvakara sveicam sociālistiskās sacensības uzvarētājus — agrofīrmas «Krasnij Oktjabrj» kolhoza, Leņina kolhoza, kolhoza «Zelta vārpa», «Lauktechnikas» rajona apvienības, 21. pārvietojamās mehānizētās kolonnas, Līvānu eksperimentālās biokīmiskās rūpnīcas un citus kolektīvus, kuri sekmīgi izpildījuši plānotos uzdevumus.

Panākumi rada prieku un gandarījumu, taču vienlaikus nedrīkstam neredzēt nepaveikto. Sodien ir svarīgi paaugstināt prasīgumu katram pašam pret sevi, pret biedriem, jācenšas būt ne vien iejūtīgam un saprotošam, bet arī principiālam. Sada patiesi biedriska principiālitate jāīsteno.

Mēs — par mieru virs Zemes!

Lai Pirmājs Maijs — darba un miera svētki — vairo jūsu spēkus un enerģiju! Laimi jums personīgajā dzīvē! Vēlam turpmākus panākumus un radošas veiksmes darbā mūsu sociālistiskās Dzimtenes labā!

LATVIJAS KP PREIĻU RAJONA
KOMITEJA

PREIĻU RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU
PADOMES IZPILDKOMITEJA

STARPSTAUTIŠĀ SOLIDARITĀTES DIENA
1. MAIJS

Mūsu labāko lopkopju goda dienā

NE TIK bieži gadās goda drānas mugurā vilkt, krāšņus ziedus sanemt. Tāda īpaši svinīga noskaņa valdīja rajona kultūras namā, kur 1. Maija svētku priekšvakarā pulcējās rajona govju mehānizētās slaukšanas meistares. Protams, labākās no labākajām. Gan izcilnieces, kuras no govs izslaukušas 6000 kilogramus piena, gan tās, kuru darba rādītāji tuvojās šai robežai (Zoja Tumašova, Leokādija Mūrniece no kolhoza «Krasnij Oktjabrj», Anna Romanovska no Leņina kolhoza, Anna Aleksandroviča no Raiņa kolhoza, Generoza Kondavniece no padomju saimniecības «Rušona»).

Arī jaunās lopkopes, kuras no govs ieguvušas 5000 un vairāk kilogramu piena vai pietuvojušās šim rādītājam. Īpašu atzinību pelnījušas Zenta Juhņeviča, Vija Conka no kolhoza «Krasnij Oktjabrj», Natālija Klindžāne no Leņina kolhoza, Vēsma Čiša no Oskalna kolhoza un citas jaunās lopkopes, kuras no vienas govs pērn izslaukušas vidēji 4000 — 5000 kilogramu piena.

Atzinību pelna arī tās lopkopības darbinieces, kuras sasniegušas 4000 kilogramu lielu izslaukumu. Šādu lopkopju rajonā ir visvairāk — 61.

Saviesīgās pulcēšanās iemesls — govju mehānizētās slaukšanas meistarū «Augstu

izslaukumu kluba» dibināšana rajonā.

Jautra kapelas mūzika, ziedi katrai lopkopības meistarei. Tas nemaz tik bieži negadās, ka katrs zālē sēdošais ir godam pelnījis ziedu pušķi un vispārēju atzinību. Šī bija tā reize, kad godina cilvēkus, kurus cildina savā ciemā un rajonā. Par darba tikumu, sīkstumu. Jo, runājot rajona agrorūpnieciskās apvienības priekšsēdētāja vietnieka Alberta Eglīša vārdiem, rajona kultūras namā suminātie govju mehānizētās slaukšanas meistari ir cienīgi kļūt par «Augstu izslaukumu kluba» biedriem.

Nolikumu par kluba izveidošanu pirmajā organizatoriskajā konferencē nolāsīja un sarīkojumu vadīja rajona agrorūpnieciskās apvienības galvenā zootehniķe Helēna Veikšāne. Viena no prasībām klubā biedriem ir apkopot un popularizēt darba pieredzi un, protams, sasniegt augstus rezultātus ražošanā.

Klubam izveidotas seštūkstošnieku, piectūkstošnieku, četrūkstošnieku un jauno lopkopju sekcijas. Par sekciju priekšsēdētājiem ievēlēja: seštūkstošnieku sekcija — Antonīna Stepankova, piectūkstošnieku sekcija — Anna Aleksandroviča, četrūkstošnieku sekcija — Vitālijs Upenieks. Jauno lopkopju sekciju vadīs Vēsma Čiša.

Par kluba prezidentē ievēlēja agrofīrmas «Krasnij Ok-

tjabrj» kolhoza mehānizētās slaukšanas meistari, republikas Nopelniem bagāto lopkopības darbinieci Valentīnu Sidorovu, par vietniecēm — Agniju Ivanovu, LPSR Augstākās Padomes deputāti, republikas un Vissavienības kolhoznieku kongresu delegāti, kā arī Generoza Kondavniece.

Kā allaž svētku un nopietnu sarunu brīdī, arī šoreiz nelzēja bez vēlējumiem turpmākajam darbam. Tos lopkopējām sacīja partijas rajona komitejas pirmās sekretārs V. Solovjovs. Siera rūpnīcas laudis silti sveica govju mehānizētās slaukšanas meistarus viriešus. Jo vīru darba rokas fermās ir ļoti nepieciešamas.

Ar svētku koncertu mūsu darba izcilniekus priecēja Jaunatnes teātra aktieri.

A. ILJINA

ATTELOS:

ziedi jaunizveidotā «Augstu izslaukumu» kluba prezidentē Valentīnai Sidorovai (apakšējā attēlā);

šim stīprajām lauku sievietēm darbs leit no rokas rokā: M. Lazareva, H. Cernova, A. Loginova un Z. Trofimova no vienas savas grupas govs pērn izslauca vairāk nekā 6000 kilogramu piena.

J. SILICKA foto

Mēs — internacionālisti!

AR LATVIJU SIRDĪ

Vienā no Kaļiņingradas jūras zvejas ostas pietātnēm LATINFORM korespondentam nesen nācās vērot ikdienišķu un tajā pašā laikā simbolisku ainu. Refrižeratorkuģis, kura piederības osta ir Lietuvas pilsēta Klaipēda, bija nosaukts igauņu rakstnieka Augusta Jakobsona vārdā, bet kuģi Krievijas ostā izkrāva dokeru kolektīvs, ko vadīja latvietis N. Jaskovskis — Oktobra Revolūcijas ordeņa, Darba Sarkanā Karoga ordeņa un Tautu Draudzības ordeņa kavalieris.

— Jā, darbs, ko pašlaik veicam, simbolizē Baltijas padomju republiku tautu draudzību un ciešos ekonomiskos sakarus, — teica brigadieris. — Šādas sadarbības piemēru ir daudz. Bez tam mūsu kompleksā brigāde jau pati par sevi ir internacionāls kolektīvs. Tajā strādā ukraiņi, baltkrievi, lietuvieši, krievi un vācieši. Es pats pēc tautības esmu latvietis, taču esmu dzimis Sibīrijā. 1957. gadā mūsu ģimene atgriezās Latvijā, Kemeru. Tolaik es aktīvi nodarbojos ar sportu, kļuva par Jūrmalas junioru čempionu boksa, pat spēļu

futbolu Rīgas komandā «Daugava».

Par pagrieziena punktu N. Jaskovska dzīvē kļuva iesaukums armijā. Viņš dienēja Kaļiņingradas apgabalā. Te arī satika savu nākamo dzīvesbiedri Ludmilu. Un atkal sagaidānās: viņa dzimusi Lielupē. Jaunā ģimene palika Kaļiņingradā, Nikolajs sāka strādāt par krāvēju jūras zvejas ostā. Tas bija pirms 20 gadiem.

Gandrīz visus šos gadus viņa vadītā komjauniešu un jauniešu brigāde ieņēma pirmo vietu ostas dokeru sociālistiskajā sacensībā un arī tagad neatkāpjas no līdera pozīcijām, kaut gan komjauniešu vecums jau sen pagājis.

— Godīgi sakot, reizēm gribas, lai atgrieztos tie laiki, kad vēl biju jaunāks, — sarunu turpina N. Jaskovskis. — Septiņdesmitajos gados sākās Kaļiņingradas, Rīgas un Murmanskas komjauniešu un jauniešu brigāžu sacensība. Tā bija gan pieredzes apmaiņa, gan starpnacionāla saskarsme, gan gluži vienkārši draudzīgi sakari. Visi labi saprata šādas sadarbības lietderību, tomēr astoņdesmito gadu sākumā sacensība izbeidzās. Zēl, taš bija īsts darbs — dzīvs un lietderīgs visādā ziņā. Un es joprojām ar komjaunatnes atbalzotajiem, it īpaši ar Leņina komjaunatnes prēmijas laureāta nosaukumu,

lepojos ne mazāk kā ar saviem ordeņiem.

— Tagad visu republiku tautām palielinās nacionālā pašapziņa, — teica brigadieris. — Šādos apstākļos nepieciešamās starpnacionālo attiecību kultūras trūkums nebiekā laba novedis. Nedrīkst pieļaut, ka vecie aizvainojumi bojātu mūsu tagadējo dzīvi jaunās paaudzes savstarpējās ambīcijās, ko uzkurina dažāda veida «radio-balsis». Citādi, kā lai dzīvo cilvēki, kuru saknes ietiecas gan vienā, gan otrā tautā, — tādi kā es?

— Ko jums tagad nozīmē Latvija?

— Vēspirms tā man ir dzimtene, kaut arī esmu dzimis un dzīvoju Krievijā. Vairākas reizes gadā braucu pie mātes uz Kemeriem, vienmēr ceļos ierasties uz Līgo svētkiem. Ilgojos pēc dzimtas valodas, esmu Rīgas sporta komandu līdzjutējs.

...Atvadījies no N. Jaskovskā, es iegāju ostas komjaunatnes komitejā un uzreiz labu vēsti — atsākas Kaļiņingradas, Rīgas un Murmanskas dokeru sacensība. Seit manī gaidīja vēl viens patīkams pārsteigums: pēc pirmā ceturksņa rezultātiem N. Jaskovska brigāde ieņēmusi pirmo vietu ostā.

S. PROKOSENKO,
LATINFORM korespondents
Kaļiņingrada — Rīga

Sociālistiskās sacensības līderis

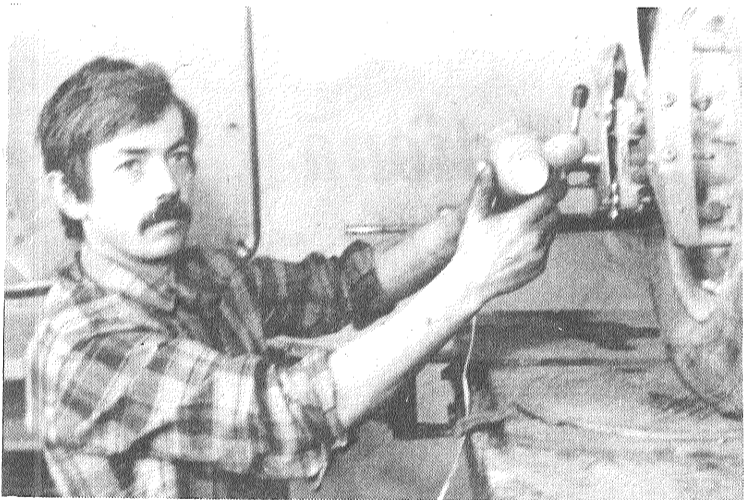
Drīz apritēs desmit gadi, kopš Preiļu sakaru mezglā par šoferi strādā VIGARS UPENIEKS. Savus pienākumus viņš izpilda precīzi un ļoti akurāti. Citādi arī nav iespējams.

V. Upenieka darba diena sākas pulksten sešos rītā, kad viņš Līvānos saņem pasta sūtījumus, laikrakstus un žurnālus visam rajonam. Šis vedums jānogādā Preiļos, bet pēc laiciņa jau sākārtots sūtījums, kas domāts līvāniešiem. Turpmākais darba laiks palet Līvānos — jābrauc pa visdažādākajiem maršrutiem.

V. Upenieks vairākkārt uzvarējis kolektīva sociālistiskajā sacensībā, viņam piešķirts komunistiskā darba trieciennieka nosaukums.

J. SALNAVIESA foto

Māja pie šosejas...

Nevienu ceļu atlantā šī vieta vēl nav norādīta, arī speciālie rādītāji pagaidām nav izgatavoti. Taču valodas jau iet: ar apskaužamu ātrumu šoferu aprindās izplatījies vēsts par Preiļu rajonā atklāto autoservisu. Tiesa, tā oficiālais nosaukums ir nedaudz garāks: Daugavpils automobiļu tehniskās apkopes stacijas Pēternieku filiāle.

Gadiem pamestā bijušā Pēternieku kluba ēka atdzīvojās pērnajā rudenī, kad šeit sākās celtniecības darbi. Ar kā «svētību» tas notika? Vārds filiāles meistaram BORISAM ISČENKO:

— Patīdēja pieder Daugavpils autoservisa direktoram Vladimīram Rjaguzovam. «Pamēģināsi?», viņš reiz man pajautāja. Padomāju un piekritu. Kaut arī darbs man principā bija jauns, nezināms, jo strādāt vienkārši par atslēdznieku ir viena lieta, bet krietrs pie kaut arī neliela, tomēr autoservisa uzņēmuma, organizēšanas ir cita lieta. Ra-

dās milzums neskaidrību: materiāli, iekārta, kadri...

Tomēr tas bija tā vērts. Šī rajonam jaunā pasākuma iniciatori paši uz savas ādas bija izjūti «to prieku» dzīt mašīnas uz Daugavpili vai Rēzekni, tur izstāvēt garās rindas. Un darbs sākās.

Jaunumi apkalpojošajā sfērā

Vēspirms Boriss sameklēja sev palīgus. Par laimi — kandidātūras jau bija padomā. Par jaunās filiāles darbiniekiem kļuva skārdnieks Jefims Sapožņikovs, atslēdznieki Elmārs Broks un Boļeslavs Pabērzs, metinātājs Jānis Kažemaks. Taču vēspirms viņiem, kvalificētiem speciālistiem, nācās kerties pie celtnieku darba un rauties no tumsas līdz tumsai, saņemot nelielu atalgojumu. Pat ne katru mēnesi. Tiesa, viņi nejutās vientuļi. Palīdzēja gan galvenais uzņēmums, gan rajons, gan Līvānu rūpnīcas. Ēkas rekonstrukcijas vērtība pēc tāmes bija 54 tūkstoši rubļu. Viņi brata «ierobežoties» ar 27 tūkstošiem. Un iekārtu paši uzstādīja, regulēja. Šī gada 10. martā filiāle pieņēma pirmos klientus.

Ko viņiem var piedāvāt Pēterniekos? Pilsonu personīgā īpašumā esošo visu marķu mašīnu tehnisko apkopi, virsbūves remontdarbus, dzinēju remontu, gravešanu stiklā.

Martā filiāle sniedza pakalpojumu par 2000 rubļu, aprīlī paredzams gūt ne mazāk par trim tūkstošiem. Taču tā nebūt vēl nav robeža. Jo vairāk tāpēc, ka pakalpojumu diapazons leņverojami paplašināsies. Tiek plānota bremžu sistēmu līmēšana, riepu dzelkšošana, tiks uzcelta piebūve virsbūvju remontam, krāsošanas kamera, ir projekts mazgātavaļ.

Bet pagaidām daudzi klienti cenšas maksimāli izmantot to, ko piedāvā jaunais uzņēmums. Ar vienu no viņiem — Kazimīru Beķeri — mums bija iespēja parunāties par to, kas apmierina un ko gribētos novēlēt autoservisam:

— Ar darba kvalitāti esmu apmierināts. Pat Rēzeknē nevarēja (vai arī negribēja) veikt vienu konkrētu pakalpojumu mašīnas remontā. Seit to izdarīja bez vārdiem. Rezerves daļu pagaidām gan maz. Sevišķi riepu — tā ir kopīga nelaipe, — sarunā iesaistās Boriss Isčenko — visvairāk jācieš žigulu un moskviču īpašniekiem. Paskaidroju: fondi ir galvenā uzņēmuma rokās, un mūsu filiāle nav vienīgā. Tāpēc arī, lai cik nepatīkami tas nebūtu, uz klientu lūgumu nākas bezpalīdzīgi noplātīt rokas.

Sacīsim atklāti, ka darba kolektīvs vēlas pelnīt vairāk. Šis ir ļoti nozīmīgs faktors — autoserviss taču ir saimnieciskā anrēkina uzņēmums un iegūto peļņu tas var izmantot pēc saviem ieskatiem. Līdz šim visi nobelņtie rubļi tiek izmaksāti strādājošajiem, taču ir iecerē pamazām iegādāties vajadzīgo sporta inventāru, jo vairāki brigādes locekļi izteikuši vēlēšanos sportot.

Ir saprotama jaunā kolektīva ciešā vēlēšanās nostiprināties, lemtāto, stabili autoritāti, solidas firmas nosaukumu. Tas viss, lādāmā, vēl priekšā. Un ir atkarīgs ne tikai no rezerves daļu krājumiem, bet arī no tā, cik apzinīgi un godīgi būs visi astoņi cilvēki, kas prātā atdot dzīvību mājai pie Preiļu — Līvānu šosejas.

I. KOROĻOVA

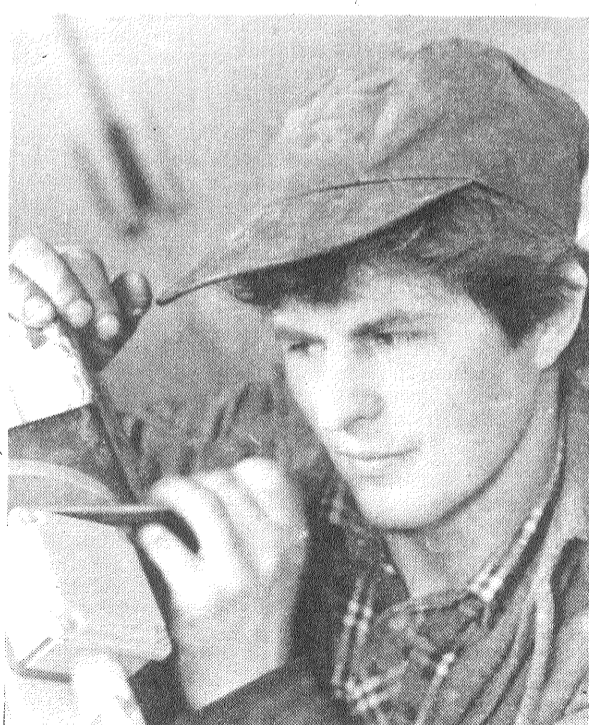
ATTEĻOS:

● autoatslēdznieks Elmārs Broks (apakšējā attēlā);

● autoatslēdznieks Boļeslavs Pabērzs (augšējā attēlā);

● skārdnieks Jefims Sapožņikovs un metinātājs Jānis Kažemaks (priekšplānā).

J. SILICKA foto

Skanīgas dziesmas

...vieno ražošanas apvienības «Dallrade» Līvānu iecirkņa kolektīvu. To lieliski apliecināja izstādes «Tērps sadzīvei un svētku reizei» atklāšana grāmatu namā «Latgale». Ne jau vienkārši atklāšana, bet īsts «Dallrades» folkloras ansambļa (vadītāja Sandra Prikule) un jauniešu lauku kapelas (vadītājs Juris Vanags) tautas dziesmas un mūzikas koncerts, kurā līdzdarbojies dziedāt un iet rotālās varēja ikviens, kas atnācis uz izstādi.

Kaut aiz loga spīdēja līn spoža pusdienas saule, te — mājīgajā grāmatu nama zālē — valdīja īsts vakarēšanas gars. Sprakšķēja svečītes, sļevas dziedāja. Un dziedot viņu rokas nīrbēt nīrbēja. Katram te bija ne vien savs dziedamais un spēljamais, bet arī savs vērpjamais, adāmais, tinamais un šūpulī šūpojamais.

Skriet, ka tā — dziedot vien — šī krāšņā izstāde sarūpēta. Arī tautas tērpi, kas dziedātājam mugurā, pašu rokām darināti, pašu rokām sava novada raksti uz saģšām šūdināti. Tautas tērps ir mūsu vislielākais goda tērps. Un folkloras ansambļis — paraugs tam, kā tas valkājams, kā ticis valkāts. Ar savām likumībām, kas nekur nav izlasāmas un iemācāmas, vien pašmācības ceļā apgūstamas un no vecmāmuļām izdibināmas.

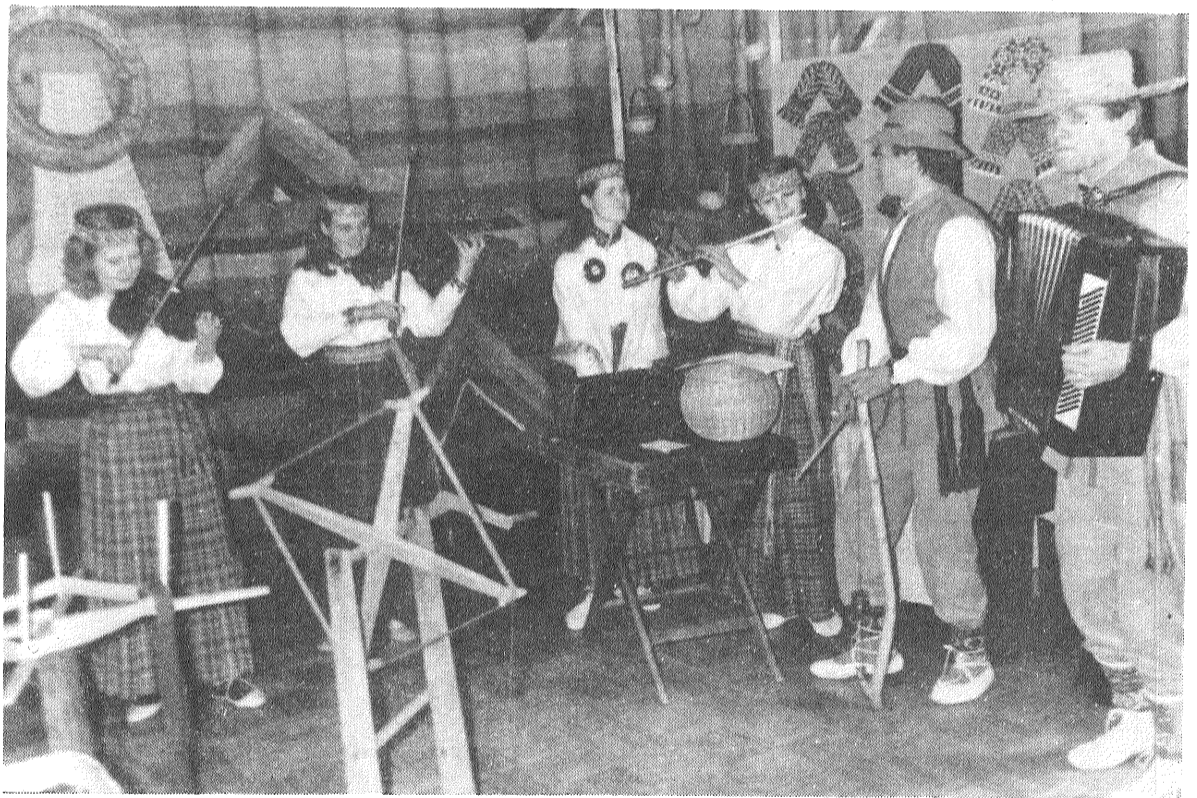
«Dallrades» sļevas un spēlmaņi šo goda tērpu prot lepnī valkāt un lepnī sava novada dziesmas dziedāt. Pat draiskās apdziedāšanās dziesmas, ko dažs uz savas ādas dabūja izjust, bet vēlāk par to bija varen laimīgs, jo katrs «cietušais» saņēma pa krāšņam cimdū pārim.

Jā, cimdū... Kādu to tikai nav šai izstādē. Gan ar bārkstīm, gan ar puķu un zvaigžņu rakstiem, gan «dzelteniem dzīpariem». Arī pavisam mazām roķelēm domāti — ar zaķīšiem un vāverītēm. Gan koši, gan rāmi tie pa toņiem sarindoti: zemes brūnīte, tur — violetīte, te — debesu un rudzupuķu zilīte. Visi E. Ceples, Z. Skabes, S. Cipānes, E. Vingres, V. Vilcānes, M. Upenieces, L. Zelčānes roku adīti un sirds sildīti.

Savā līnu baltumā mirdz S. Prikules un A. Miltas austie diviļļi un galdauti. Un klūgu brūnumā dīžojas R. Djubovas pīlīte grozīnī, cības un pavisam lielle grozi.

Un, protams, izstādes «nagli» — četrpadsmit tērpi — katrs ar savu nosaukumu un raksturu. Sakiet, kurā gan no mums nevēlētos tērpu «Vējiem līdzī» (autore S. Vilcāne un S. Prikule)? Bet varbūt ierosmes jauna tērpa darināšanai izstādes apmeklētājam dos A. Lazdānes darinātā «Zaļā zeme» vai A. Klavinškas «Pa pirmo rasu»?

S. JOKSTE

ATTELOS:

skanīgu tautasdziesmu uzskūšas ansambļa dalībnieces, viņām piebalso arī mazie dziedātāji!

ražošanas apvienības «Dallrade» Līvānu iecirkņa vadītāja un ansambļa dalībniece Anna Prikule pēc varenas apdziedāšanas izdala cimdū pārus;

aizrautīgi spēlē jauniešu lauku kapela.

J. SILICKA foto

Zēnu koru skate

Ar Imanta Kalniņa «Dziesmu» sākās Latgales novada zēnu koru skate Rēzeknes pilsētas kultūras namā. Tajā piedalījās labākie zēnu kori no Rēzeknes un Daugavpils pilsētām, Balvu, Krāslavas, Ludzas, Jēkabpils un Preiļu rajoniem.

Preiļu rajonu pārstāvēja Līvānu 1. vidusskola (diriģente Ilona Balaško), Līvānu 2. vidusskola (diriģente Katrīna Podoprigorova), Preiļu 1. vidusskola (diriģents Uldis Bērziņš). Gatavojoties skatei, kolektīvi apguva plašu repertuāru — vairākas dziesmas. Saprotams bija zēnu un diriģentu uztraukums, jo ūriju pārstāvēja arī komponiste

Selga Mence — vairāku repertuāra dziesmu autore, visiem pazīstamie diriģenti Jānis Erenštreits, Jānis Brants, Jānis Sprancmanis, Vilnis Boža, Mintauts Gelbaks no «Skolotāju Avīzes», Rēzeknes mūzikas skolas pedagogi un diriģenti Vitolds Miļšaševičs, Jānis Grudulis.

Visaugstāko vērtējumu izpelnījās Līvānu 2. vidusskolas koris. Zēni ne tikai apguvuši melodijas, izpratuši katras dziesmas dvēseli, bet arī iemācījušies dziesmu tekstus pareizā, skaistā latviešu valodā.

Republikas 4. zēnu koru salidojumā Cēsis, kurš notiks jūnijā sākumā un kur tiksies četru novadu labākie kolektīvi, rajonu pārstāvēs Līvānu 2. vidusskolas un Līvānu 1. vidusskolas zēnu kori.

M. VITOLA

Aicina videosalons

Laikraksta 23. aprīļa numurā solījām informēt par video salona atklāšanu kinoteātrā «Atpūta» kafetērijā. Darām zināmu, ka videosalons sāks darboties 1. maijā. To atklāsim ar Rīgas kinostudijas jaunā mākslas filmu «Alja». Filma festivālā «Latviešu kino-87» ieguva skatītāju balvu. Otra jauna pirmsekrāna filma būs franču režisora R. Enriko uzņemtā asa sīzeta lente «Sarkanā zona». Vēl maija pirmās dekādes repertuārā būs kādreiz ļoti slavenā, daudz festivalu galveno balvu ieguvēja un skatītāju iecienītā filma «Tabors aiziet debesīs».

Nav aizmirsti arī mazie skatītāji. Viņiem — multipilckācijas filmas. Repertuāra izvēles pamatprincips, vismaz videosalona darbības sākuma periodā, būs sekojošs: viena vai

divas jaunas pirmsekrāna filmas, viena atkārtota filma, kā arī bērnu filmu programma. Te būs vietā paskaidrojums, ka videolentē ierakstītās agrāko gadu filmas ieteicams noskatīties kaut vai tādēļ, ka uz lielā kinoekrāna tās vēlreiz redzēt ir maz cerību. Filmiante diemžēl ļoti ātri tehniski nolietojas, filmu kopijas tiek norakstītas. Toties videolentes mūžs ir nesalīdzināmi ilgāks.

Videosalonā būs vietas 20 skatītājiem. Vēlāk, kad uzstādīsim otru monitoru, tas palielināsies vēl par 10 vietām.

Ieejas biļešu cena būs atkarīga no programmas ilguma un svārstīsies no 25 kapelkām līdz 1 rbl. 40 kapelkām. Par šo filmu seansiem (konkrēti — kādā datumā, cikās, ieejas biļešu cenas) var uzzināt Līvānu kinoteātri vai piezvanot kinodirekcijai.

Kinodirekcija būs pateicīga visiem, kas nāļegs padomus un ierosmes videosalona darba organizācijas un plīnveidošanas ļautājums.

O. PRIEKULE, rajona kinodirekcijas direktore

Piedāvā izdevniecība „Avots”

Atsevišķā brošūrā klajā nāk «Padomju Sociālistisko Republiku Savienības likums par valsts uzņēmumu (apvienību)».

Mūsu valsts sociāli ekonomiskās attīstības paātrināšanas stratēģijas būtība ir kāpināt attīstības tempus, pamatojoties uz ekonomikas intensifikāciju un zinātniski tehniskā progresa sekmēšanu, pārvaldes un plānošanas, ražošanas struktūras pārkārtošanu. Salmieķot intensīvi — tas nozīmē rūpēties par darba ražīguma nemiltīgu pieaugumu.

Šī ļautājuma plašāks skaidrojums atrodams ekonomistes V. Paupas grāmatā «Darba ražīguma pamats», kas iekļauta sērijā «PSKP XXVII kongresa lēmumi un uzdevumi» — tuvplānā n perspektīvā».

Sērijā «Imperiālisms: notikumi, fakti, dokumenti» iznāk V. Mašina, A. Jakovļeva grāmata «Persijas līcis Rietumu plānos un politikā».

Persijas līcis ir unikāla mūsu planētas kurināmā un enerģētiskās noliktava: piekrastes valstīs koncentrētas nesociālistiskajā pasaulē vislielākās naftas rezerves — gandrīz puse no pasaulē naftas, bet tās ieguves pašizmaksa ir relatīvi zema.

Grāmatā analizēta ASV, Anglijas un Francijas politika, kas vērstā pret Persijas līča naftas ieguvējam valstīm — Irānu, Saūda Arābiju, Kuveitu, Iraku.

Imperiālistisko lielvalstu neokolonialistiskā darbība, cenšoties pakļaut Persijas līci Rietumu militāri politiskajai un ekonomiskajai atbildībniecībai, ir galvenais iemesls, kāpēc līča zona pēdējos gados kļuvusi par bīstamu sasprindzinājuma perēkli. Lai sasniegtu savus mērķus Persijas līci, aktīvi tiek izmantoti tādi tradicionāļi paņēmieni kā šantāža, uzpirkšana, iepīšana militārās atkarības tīklos un vietējo konfliktu uzkurināšana.

Spīoldārzenus mūsu republikā audzē salmniecībās, kā arī mazdārziņos. Tāpēc daudzliem nodēres I. Kalvītes grāmata «Sīpolu audzēšana», kas ietilpst sērijā «Dārzkopja bibliotēka». Te raksturoti spīoldārzenu grupas augi — sīpoli, daudzgadīgie spīoli, kīpoki un puravi, to bioloģiskās īpatnības, agrotehnika.

Populāro sēriju «Valstis un tautas» papildina grāmata «Bambusa cietoksnis». Tās autors A. Miņeļevs vairāk nekā desmit gadus strādājis Vjetnamā un paša acīm vērojis eksotisko Indokīnas pussāļas valsti, tautas dzīvi. Personiskie iespaidi un izmatotie literārie avoti ļepazīstina lasītājus ar Vjetnamas vēsturi, kultūru, dzīves ritmu.

Savukārt Dagnijas Dreikas poētiskā «Dvēseļg zeme» alcina lasītājus uz Abhāziju, zemi, kur mūzāļi koki, zilās debesīs un silta, krāsaina jūra, kur var sajūst smaržoļam magnolijas un par dvēseli aizmirst. «Bet dvēsele ir tur augstāk — akmeņos, snieļos, dziļi ļaužu acīs». Lirisķā stāstījuma iepakīstam abhāzlešu paražas, folkloru un literatūru, teiksmas, nostāstus, dzeļas, atklāļas ne viena vien tautas gudrība.

Tā, piemēram, cilvēks, kas noliedzies pret tautas sirdsapziņu, top par «dzīvu mironi» — nomirst, vēl dzīvs būdams. Cik katram būtiska ir prasme izturēties, prasme dzīvot, nekļūstot par savas godkāres, savā vēdera vai savu drānu kalpu. Un cienot citus, cienīt sevi pašu.

Sporta literatūras cienītāļiem ļabi pazīstama sērija «Ceļš uz olimpiskajām spēļēm», kurā iekļauti apraksti par Latvijas PSR izcilieim sportistiem, par viņu neatļaldīgo un virišķīgo cīņu sportā. Soreļz E. Jurisovs brošūrā «Viens, Divi, Trīs...» iepakīstina ar pasaules rekordīstu trīssolļķēšanā telpās Māri Bruzīku, stāsta par sportisko gaitu sākumu, sareļģīto ceļu līdz PSRS izļaseļ un, protams, par uzvarām.

R. RUMNIECE, izdevniecības «Avots» grāmātu propagandas redakcijas līdzstrādiece

